

φὴν μου ὡς ὃν ἀνωτέρας τάξεως τῆς ἐμῆς. Ἡξήθηθην χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐκπαιδευθῶ ἐνὸς τούναντίον διὰ τὴν ἀδελφὴν μου οὐδὲν τῶν πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀπαιτουμένων ἐφείδοντο. Προσέλθον δι' αὐτὴν διδασκάλους διδάξαντας αὐτὴ τὴν γραφὴν, ἰχνογραφίαν, μουσικὴν καὶ πλείστας ἄλλας καλὰς καὶ χρησίμους ἐργασίας· ἐνῶ δι' ἐμὲ ὁσάκις ἡπτόμην γραφίδος ἢ μουσικοῦ ὄργανου ἢ βελόνης δὲν ἐπεφυλλάττοντο ἢ ἐπιπλήξεις· ἅπαξ δὲ καὶ ἐδάρην ὡς μωρὰ καὶ ἄμοιρος ἐρασιμῶν τρόπων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι μὲ παρελάμβανεν ἐνίοτε βοηθὸν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἡ ἀδελφῆς μου ἀλλ' ἐτήρει οὐχ ἥττον πάντοτε δι' ἑαυτὴν τὸ προνόμιον τοῦ διοικεῖν ἐν αὐταῖς μεταχειριζομένη με ὡς ὄργανον ἀπλοῦν καὶ βοηθὸν αὐτῆς. Πλὴν μὴ νομίσητε, κύριοι, ὅτι αἱ μεμφιμοιρίαι μου αὐτὰι προέρχονται ἐξ ἀπλῆς ματαιότητος· ὄχι, κύριοι, πολλῶ σπουδαιοτέρα εἶναι ἡ αἰτία τούτων. Σύνθηες παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ οἰκογενεῖα εἶναι ἅπαντα ἢ πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἐργασία νὰ διέρχεται πρότερον διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ἐμοῦ. Ἐάν λοιπὸν κακοδιαθεσῇ τις ἐνοχλήσει τὴν ἀδελφὴν μου, πάσχουσαν σχεδὸν διαρκῶς ἀπὸ κρουολογήματα καὶ βεσματισμούς ὅποια θὰ ἦναι ἡ τύχη τῆς οἰκογενείας μας· δὲν θὰ μετανοήσωσιν οἱ γονεῖς ἡμῶν ὅτι παρήγαγον τοιαύτας ἀνομοιότητας μετὰξὺ ἀδελφῶν ἴσων ἀλλήλαις; ὦ! καὶ ἐκτὸς τούτου θὰ ἡναγκαζόμεν νὰ ἀπολεσθῶ ἐν τῇ ἀθλιότητι, ἐπεὶ οὐδὲ τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην ἤμην ἱκανὴ νὰ γράψω ὅπως τύχω συνδρομῆς τινος, ἂν φιλικὴ χεὶρ δὲν μὲ ὑπεχρέου χαράττουσα πρὸς χάριν μου τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς.

Εὐδοκήσατε, κύριοι, ὅπως καταστήσητε φανεράν εἰς τοὺς γονεῖς μου τὴν ἀδικίαν, ἣτις προσγίνεται αὐτοῖς ἀποστεροῦσά με παντὸς μέσου δυναμένου νὰ μὲ ἀποδείξῃ ἴσην τῇ ἀδελφῇ μου προσθέτοντες αὐτοῖς ὅτι ὀφείλουσι νὰ ἀγαπῶσιν ἐξ ἴσου τὰ τέκνα αὐτῶν.

Μένω, κύριοι, μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ἐν Ἀθῆναις, Μάρτιος 1876.

Διὰ τὴν Ἀριστέραν Χεῖρα

N. ΜΙΛΙΑΡΕΣΗΣ.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΓΚΑΛ.

Παρατηρήθη ὅτι εἰς πάντας τοὺς τόπους, οἷτινες παράγουσι θεῖον καὶ οἷτινες ὑπόκεινται εἰς σεισμούς, δηλαδὴ εἰς πάντας τοὺς ἡφαιστειοὺς τόπους, εὐρίσκονται σπήλαια διαφορῶν ἐκτάσεων.

Τοιαύτη εἶναι ἡ νῆσος Στάφρα μία τῶν Ἐβρίδων νήσων, τῶν κειμένων παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Σκωτίας. Ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὑπάρχει τὸ ὀνομαστότερον

τῶν σπηλαίων, τῶν παραχθέντων ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς λάβας. Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ.

Τὸ σπήλαιον τοῦ Φιγκάλ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε δυσκόλως πείθεται ὁ θεωρῶν αὐτὸ ὅτι δὲν ἐσμειλεύθη ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Μεγίστη ἀφίς, ὑψομένη εἰς διαστάσεις κανονικὰς, στήλαι ὄφθαι, γωνία κανονικώταται, τὰ πάντα πείθουσιν ὅτι σμίλη καλλιτέχνου εἰργάσθη ἐν αὐτῷ. Ἀλλὰ τὸ σπήλαιον τοῦτο δὲν εἶναι χαμηλὸν ὡς τὰ συνήθη σπήλαια, καὶ οὐδένα λίθον διακρίνει τις, οὐδὲν τεμάχιον μὴ ὃν πρισματικόν, σύμμετρον, κανονικῶς καὶ ἐντελῶς κεκομμένον. Τὸ βαθὺ τοῦτο σπήλαιον ὁμοιάζει πρὸς μέγαν γοθικὸν ναόν, τοῦ ὁποῖου ὁ νάρθηξ παριστᾷ δύο σειρὰς στηλῶν, ἀνίσων ὅμως. Τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου εἶναι σκοτεινὸν καὶ κεκλεισμένον ὡς ὁ χορὸς παρεκκλησίου.

Ὁ θόλος σύγκειται, καθὼς καὶ οἱ τοῖχοι, ἐκ στηλῶν, αἵτινες χωρίζονται κατ' ἀποστάσεις ἴσας σχεδόν, μέρος τῶν ὁποίων ἐμεινεν ἐπικρεμάμενον, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον, πεσόν, ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸ μακρὺ ἐκεῖνο διάστημα ὅπερ σχηματίζει τὸ σπήλαιον. Εἰς πολλὰ μέρη τῶν στοῶν, ὁ λίθος εἶναι χρώματος πρασίνου λαμπροῦ. Ἡ ὥραία τῶν ὑδάτων διαύγεια, ὅτε ἡ θάλασσα εἶναι γαλήνιος, αὐξάνει τὴν ἐπιβάλλουσαν ἐντόπωσιν τῆς ποικιλίας καὶ τῶν πλουσιῶν χρωματισμῶν· ὅταν δὲ ἡ θάλασσα μυκάται καὶ ὁ ἄνεμος πνέῃ καὶ χύνεται εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου διὰ μέσου τῶν στηλῶν τῶν διατεθειμένων κλιμακῶν, παράγει φθόγγους θαυμασίας ἀρμονίας. «Εἶναι αἱ μελωδίαί τῶν φιγγαλικῶν σκιῶν» λέγουσιν οἱ Σκῶτοι, οἷτινες συνδέουσι τὴν ιδέαν τοῦ Φιγκάλ, πρὸς ὅ,τι φαίνεται αὐτοῖς ὑπερφυσικόν.

«Πόσον μέγала εἶναι τὰ ἔργα σου Κύριε! Τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Σ.

Ὅπως οἱ παῖδες τῶν οἰκογενειῶν οἷτινες τυγχάνουσι συνδρομῆς τῆς «Ἀθηναῖδος» εὐρίσκουσι κατὰ τὸ ἐνδιαφέρον. ἐν αὐτῇ θέλουσι δημοσιεῖν εἰς ἕκαστον φύλλον διήγημά τι ἢ ἄλλο νόστιμον δι' αὐτοὺς. Ἀρχόμεθα ἀπὸ σήμερος.

«ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΘΕΙΑ, ΩΡΑΙΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ, ΑΛΛΑ ΚΑΛΗ».

Ἡ Ἀδελφεὶς ἦτο τὸ τρίτον καὶ προτελευταῖον θυγάτριον εὐγενῶν γονέων ἐκ Πρωσσίας. Ἐπεὶ δὲ ἡ μήτηρ αὐτῆς προώρως ἀπέθανε, ὁ πατὴρ ἐπὶ τῶν ἐν Πομμεράνῃ κτημάτων του ζῶν ἡναγκάσθη νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τέκνων εἰς ξένα χεῖρας. Ὅθεν ἔφερε τὰ τέσσαρα ὄρφανὰ μητρὸς θυγάτρια, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ νεωτάτη ἦτο μόνον δύο ἐτῶν, εἰς Βερολίνον καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν ἐπιμέλειαν καὶ ἀγωγὴν αὐτῶν εἰς εὐγενὴ κυρίαν, ἣτις παρὰ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα ἦτο ἱκανὴ νὰ ἀναπληρώσῃ εἰς τὰ παιδιὰ τὴν ἀγαπητὴν καὶ λεπτῶς ἀνατεθραμμένην μητέρα καὶ δώσῃ εἰς αὐτὰ ἀνατροφὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν τάξιν καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν.

Ἡ μικρὰ Ἀδελφεῖς, ἡ χαριεττάτη ἐκ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν παρείχεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν θείαν, ὡς τὰ ὄφρα ὠνόμαζον τὴν παιδαγωγὸν (τροφόν) αὐτῶν, πλείστως φροντίδας, ὅχι διότι ἐξωτερικὰ ἔχουσα προτερήματα ἐττερεῖτο ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ μόνον διότι ὑπερβαίνουσα κατὰ τὴν ὠριότητα τὰς ἄλλας ἀδελφὰς εἴλκυεν εἰς ἑαυτὴν τὴν προσοχὴν πάντων, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἢ τὴν ἀπὸ τῶν καθ' ὁδόν. Τὰς κακὰς συνεπείας τοιαύτης προτιμήσεως προβλέπουσα ἡ καλὴ θεία εἶχε πλείστας μερίμνας τοσούτω μᾶλλον, ὅσω παρετήρει ὅτι τὸ τετραετὲς παιδίον δὲν ἔμενεν ἀνχισθητὸν εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους ἤκουε πάντοτε. Διὰ ταῦτα δὲν εἶναι θαυμαστόν, ὅτι ἡ καλὴ θεία ἐπένοησεν ὅλα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ὥστε νὰ καταστήσῃ εἰς τὸ παιδίον καταληπτὸν ὅτι εἶναι προτιμότερον τὸ νὰ ἦναι τις καλὸς, παρὰ ὠραίος. Διηγέτο λοιπὸν εἰς αὐτὴν ἱστορίαν εἰς τὰς ὁποίας τὰ καλὰ παιδιά προτιμῶνται τῶν ὠραίων καὶ προσεπάθει νὰ πείσῃ τὴν μικρὰν, ὅτι ἀληθῶς δὲν ἦτο τόσο ὠραία, ὅπως ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι. —

— Ὅτι οἱ κόποι τῆς καλῆς θείας δὲν ἔμειναν ἀνευ αποτελέσματος βλέπομεν ἐκ τοῦ ἐξῆς συμβάντος.

Τὰ τέσσαρα παιδιά προσεκλήθησαν ὑπὸ τινος φιλικῆς οικογενείας, ἡ ὁποία κατῴκει εἰς ἐν τῶν προαστείων τοῦ Βερολίνου, διὰ νὰ ἐορτάσωσι

τὸ Πάσχα. Νέα κυανὰ ἐνδύματα ἔχοντα περὶ τὰ ἄκρα στιλπνὰ σισύρας (γούνας) καὶ λευκοὶ ἐκ plush μικροὶ πῖλοι ὠρίσθησαν διὰ τὴν ἐορτήν.

Ἀφοῦ ἡ καλὴ θεία μόνη ἐνέδυσεν τὴν ἀγαπητὴν τῆς καὶ κομψοτέραν παρὰ ποτε, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρου, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ἐκρέματο μέγα κάτοπτρον. Ἐν ᾧ δὲ ἐνησχολεῖτο περὶ τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἀκούει τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ἱστάμενον ἤθελε νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τοῦ κατόπτρου, ἐν τῷ ὁποίῳ τὴν χαριεττάτην μορφήν του μετὰ πολλῆς προσοχῆς παρατήρει, νὰ λέγῃ σοβαρῶς: «Καλήμου θεία, ὠραία δένειμαί, ἀλλὰ καλὴ».

Πόσον πλουσίως ἀντημεφίθησαν διὰ ταύτης τῆς παιδικῆς ἐξομολογήσεως ὅλοι οἱ κόποι τῆς καλῆς θείας καὶ πῶς ἠδύνατο αὕτη τῶρα νὰ ἀποβλέπῃ ἀφόδως εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἀδελφαίδος, ἀφοῦ τὸν κακὸν ἐχθρὸν τῆς ὠραίας αὐτῆς ἀγαπητῆς, δηλαδὴ τὴν ματαιοφροσύνην, ἠδύνατο νὰ νομίζῃ καταβεβλημένον;

Κ^α Τ.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀπομίμησιν σχημάτων καὶ τρόπων ἢ τὴν ἀποστήθισιν φράσεων τινῶν, διότι αὕτη εἶναι ὁ γνήσιος καρπὸς εὐγενοῦς καρδίας ἀείποτε ἐνδιαφερομένης καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν δικαιομάτων καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

— Ὑπόληψις εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν ἀνθρώπων περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν.

— Χαρακτήρ δὲ, ἡ περὶ ἡμῶν ἰδέα τοῦ καρδιογνώστου Θεοῦ καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ὁ ἀγαθὸς χαρακτήρ εἶναι τὸ τιμαλφέςτερον τοῦ ἀνθρώπου κτῆμα, χάριν τοῦ ὁποίου ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ πᾶν ἄλλο.

— Ἡ ἀρετὴ καθιστᾷ ὠραίους καὶ τοὺς πλέον ἀσχήμους, ἡ δὲ κακία ἀσχήμους καὶ τοὺς πλέον ὠραίους.

— Νέε! ἐκάστη ἡμέρα τοῦ βίου σου εἶναι ἐν φύλλον τῆς ἱστορίας σου. Φρόντισον, ἂν δύνασαι, νὰ καταγράψῃς ἀρετὰς· ἄλλως τε προτιμότερον νὰ μείνωσι λευκὰ παρὰ νὰ μελανωθῶσιν ἀπὸ πράξεις μὴ εὐαρέστους.

— Ὅλα τὰ ψευδῆ ἀγαθὰ παράγουσιν ἀληθῆ κακὰ.

— Ἀπειροὶ ἀπολαύσεις ἡδονῆς ἀφίνουσιν ἀσθενεστέραν ἀνάμνησιν, ἢ μία μόνη καλὴ πράξις.

— Ζηλοτυπία καλεῖται δριμυδλητήριον ἐμ-

ποιοῦν συγχρόνως πολλὰς μικρὰς πληγὰς εἰς ψυχὴν τετραυματισμένην.

(Α. DUMAS).

Ὁ λαὸς δὲν εὐτυχεῖ
τῇ ζημίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του
ἢ τῇ δικῇ του ἂν δὲν τηρεῖ.

Ἐν Ἰσπανίᾳ, ὑπάρχουσιν 9 ἀρχιεπίσκοποι, 93 ἐπίσκοποι, 100,000 ἱερεῖς, 14,000 μοναχοὶ, καὶ 19,000 μοναχαί. Ἐπὶ πληθυσμοῦ 15,000,000, ὀλιγώτεροι τοῦ ἐνὸς ἐκατομυρίου δύνανται νὰ ἀναγνώσκωσιν ἢ νὰ γράφωσιν.